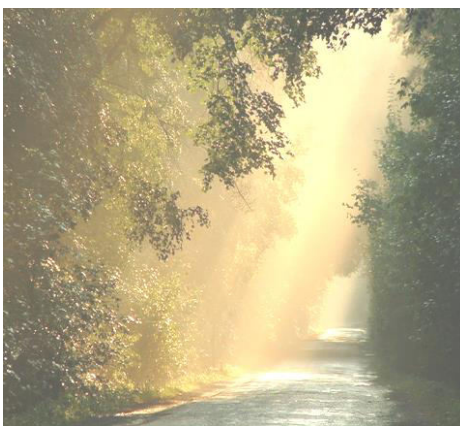

MÉREGTELENÍTŐ

2023.12.szám

KEDVES OLVASÓ!

A csillagászok az év leghosszabb napját nevezik nyári napfordulónak (jun.21.) De a déli félgömből nézve ekkor jár a Nap a legalacsonyabban. Ezen a napon lesz a leghosszabb az éjszaka és a legrövidebb a nappal. (idén dec.22.) - ez a téli napforduló.

A téli születésű emberek számára talán testközelibb a téli forduló, ilyenkor a legtöbben intenzívebben átélik a természet elmúlását, haldoklását.

Novemberi születésű lévén, számomra az őszi-téli idő nagyon mély jelentésű. Szinte a sötétség és az elmúlás ellenére kell élni és örülni az életnek.

Ez az esztendő különösképpen is a sötétséget akarja ránk sugározni – nem is kell sorolnom azokat a negatív töltetű eseményeket, melyeket át- és megélünk.

Így hát kifejezett céloom mostanság a személyes és általában az emberi élet szépségét, világosságát, örömeit keresni. Mégis, most szembe kell nézni a negatív töltésű tényekkel, hogy tudjunk, merjünk küzdeni ellene. Sötétség – Nyilvánvalóan a téli sötét is idetartozik, de van világításunk. A bennünk keletkező sötétség, mely a körülményekből következik – ez a nehezebb. Ezzel tehát dolgozunk van. Fontos, hogy a lényünk legmélyén naponta megtaláljuk a bennünk élő Világosságot és Csendet.

Háború – tele van vele az életünk. Megpróbálhatom kirekeszteni, de akkor lelkiismeretem tiltakozik. Mert kell tudnom, miben élnek emberek, gyerekek a nagy világ különböző tájain. Dolgom az, hogy a bennem keletkező indulatokat tudjam kezelni, lecsendesíteni. Ezt is ugyanoda kell levinnem, ahol bennem a Béke lakik.

A reményvesztettség vagy közömbösség - a legnagyobb kísértés számunkra. Mert tehetetlennek érezzük magunkat a fenti támadásokkal szemben. De nem vagyunk egyedül a küzdelemben. És azért kaptuk az életet, hogy szebbé tegyük magunk körül a világot. Nehéz? Igen. De ha a gyerekekre nézünk, értük már újra és újra erőt kapunk.

Így hát egy elhatározás kell az újra elinduláshoz. Hisz úton vagyunk mindnyájan. Tudom, hogy Te is, meg én is, mindnyájan visszük ezeket a terheket, naponta felvesszük, néha megpihenünk.

Jó utat ebben az Adventi időben a Karácsony Békéje felé!

Toldalagi Pál: Emelj magadhoz Istenem

Emelj magasba, Istenem,
mint gyermekét az apja,
az édes fénybe hirtelen,

a mosdató magasba,
hogy tiszta és jó legyek,
hogy szeressem a szépet,

hogy láthassam a lényeket, hogy lássak is, ha nézek!
Toldalagi Pál: A legjobbnak találom

Nemcsak a mában, az emberiségnek
egész történetében élek én,
az évezredes sírkamrák, a tárgyak,
az összeragasztott sok ős-edény,

az énekek éneke és a baljós
Kréta-szigeti labirintusok,
a szelíd Jézus, a példabeszédek,
a véres csaták és amit tudok

királyi hitszegésről, szeretőkről,
törvénykönyvekről, úgy vesznek körül,
hogy **legjobbnak találom, ha az ember
az embertársain megkönyörül,**

úgy veszi őket, ahogy összeálltak,
az egyik félig ember, félig állat,
a másik szent, aki másoknak adja
magát, magától mindent megtagadva.

(Toldalagi Pál 1914. Kolozsvár - 1976. Budapest)

A karácsony szó eredete és története

A magyar nyelvet sokféle hatás érte az elmúlt évszázadok során. Sokféle szó érkezett sokféle nyelvből, amelyeket ma is használunk és a karácsony szó története is egy másik nyelvből indul.

A karácsony szó, amely immár a magyar nyelvben Jézus születésének ünnepét jelenti, eredetileg egy szláv szóból módosult. A szláv eredetű karácsony szó, a Kračun, Kracín vagy Karachun szavakból alakult ki, ami az Új Magyar Etimológiai szótár szerint feltételezhetően Dél-Szláv, bolgár jövevényszó. Az említett Dél-Szláv szavak a téli napforduló ünnepet jelentik, így közvetlenül kapcsolódnak ehhez az időszakhoz és a legvalószínűbb, hogy valóban ezekből a szavakból alakult ki maga a karácsony szó.

Nyelvtörténeti források szerint a magyar nyelvbe a keleti ortodox keresztény egyház által került, ahol már korábban is használatosak voltak ezek a szavak.

A KARÁCSONY TÖRTÉNETE

Lukács evangéliuma 2,1-20.

Jézus születése 1 Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. 2 Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó. 3 Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. 4 Felment József is a galileai Názaretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, 5 hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. 6 És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, 7 és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. 8 Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. 9 És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. 10 Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: 11 üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. 12 A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. 13 És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: 14 Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeesség, és az emberekhez jóakarat. 15 Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. 16 Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. 17 Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, 18 és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. 19 Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. 20 A pásztorok pedig visszatértek dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzente nekik.

Az egyház hivatalosan **336-ban**, Konstantin császár uralkodása alatt ünnepelte először december 25-én Jézus születését.

Az első egyetemes - 335. május 20-tól július 25-ig tartott - **niceai zsinat határozata alapján december 25.-e lett karácsony, vagyis Jézus Krisztus**

születésnapja. A korábbi pogány téli ünnepek beleolvadtak a karácsonyba, ezek szokásai a mai napig fellelhetőek karácsonyi szokások között.

A niceai zsinat határozatáig nem volt hagyománya a karácsony megünneplésének. I. Gyula pápa (Kr u. 337–ben) a Vatikáni Szentszék élére kerülésével elkezdett terjedni ennek a különleges napnak az ünneplése. Ebből az időszakból származó írásos emlékek szerint I. Gyula pápa hatására kezdtek felépülni a karácsony ünneplésének szokásai Európában és a Közel-Kelet egyes részein. A szíreknek 343. dec. 25-én már prédikációt tartottak. Konstantinápolyban 379–380-ban nazianzi Szent Gergely emlékezik Krisztus születésére és megünnepli napját. Antiochiában Chrysostomus szerint 386-ban Krisztus születését dec. 25-én ünneplik.

A karácsonyfa története

A kereszténység megszületése előtt az örökzöld növények és fák különös jelentőséggel bírtak az ókori népek számára a téli időszakban, tiszteletük már a germán, a római, az egyiptomi és a kelta kultúra hagyományvilágában is ismert volt. Ahogy ma az emberek karácsonyfát állítanak, úgy ezen népek örökzöld faágakat aggattak ki otthonaik ajtajára és ablakaira, sokan ugyanis úgy tartották, hogy azok elűzik a boszorkányokat, a szellemeket, a gonosz lelkeket és távol tartják a betegségeket.

Az életfa vagy a zöld ág élet-szimbóluma gyakran kapcsolódik a különböző ünnepek népszokásaihoz, így a téli napfordulóhoz és a karácsonyhoz is.. Ezért is volt, hogy míg a nyári napforduló alkalmával azért gyújtottak tüzeket, hogy elűzzék a közeledő sötétséget, addig a téli napforduló alkalmával a fény diadalát, az élet megújulásába vetett hitet ünnepelték. Sokan úgy hitték, hogy a nap tulajdonképpen egy isten, a tél pedig akkor jön el, amikor a napisten beteg és gyenge lesz. Az örökzöldek így a növények és fák virágzására, a napisten megerősödésére és a nyárra emlékeztette őket.

A karácsonyfa-állítás hagyománya a 16. században terjedt el a Német-római Birodalomban, mikor a keresztények elkezdtek feldíszített fenyőfákat állítani otthonaikban. Valószínűleg Luther Márton volt az első, aki égő gyertyákkal díszített fel karácsonyfát. A német reformátor éppen hazafelé tartott egy téli estén, mikor az egyik fenyőn egyszer csak ragyogó csillagfényekre lett figyelmes; Luthert annyira magával ragadta a látvány, hogy mikor hazaért, mindenáron be akart számolni családjának a jelenségről, s jobb ötlete nem lévén, elővett egy fát és gyertyákat helyezett rá.

A szokás Amerikában még a 19. században is furcsának hatott, a karácsonyfa-állításról fennmaradt első feljegyzés az 1830-as évekből származik és Pennsylvania német telepeseinek nevéhez fűződik, bár a hagyomány a német otthonokban jóval korábban meggyökeresedett. Pennsylvania német lakosai 1747-ben is felállították a maguk közösségi fáját, de jó száz évig a legtöbb amerikai azt pogány szokásnak tartotta.

A karácsonyfa később komoly támogatókra talált Viktória brit királynő és férje, Albert herceg személyében. Viktória - ellentétben elődjeivel - rendkívül nép-

szerű volt az alattvalók között, s ha valamit tett, abból kis túlzással divat lett; nemcsak Nagy-Britanniában, hanem a tengerentúlon, a keleti parton is. A fa ezzel végleg megérkezett az USA-ba.

Az amerikaiak plafonig érő fákat állítottak. A 20. század elején az amerikaiak házilag gyártott díszeket aggattak a fenyőre, míg a németek továbbra is az almát, a mogyorót vagy éppen a marcipános sütit favorizálták. Hamarosan elterjedtek az égősorok is, így a karácsonyfák napokon át hirdethették az ünnep szentségét - s immáron egyre többször a városok főterein.

Pesten az első karácsonyfát valószínűleg Brunszvik Teréz grófnő állította 1824-ben, ám elterjesztésében jelentős szerepe volt a Podmaniczky és a Bezéredy családoknak is.

A magyar szépirodalomban a karácsonyfa 1866-ban, Jókai Mór: *A koldus-gyermek* című karácsonyi tárgyú elbeszélésében jelent meg először.

A karácsony szimbólumai

A karácsony szimbólumai közül a legismertebbek talán az **angyalok**, akik az örömhír hozói, ők újságolták el a Messiás érkezését Máriának, Józsefnek, a pásztoroknak és a napkeleti bölcseknek is. Éppen ezért az angyalfigurák elengedhetetlen jelképei annak, hogy felkészültünk az áldott karácsonyra.

Keresztény történetek szerint az első **betlehem-i jászol felállítása Assisi Szent Ferenc** nevéhez kötődik és neki köszönhető, hogy elterjedt először Európában, majd a világ minden részén. **Ferenc**, aki miután meglátogatta személyesen Betlehemet, 1222 karácsonya alkalmából saját betlehem-i jászolt épített a betlehem-i élmények hatására Greccióban. A betlehem-i jászol egy pillanat megörökítése, amelyen az istállóban éppen megszületett Jézust ábrázolják szülei körében. A jászol körül Józsefen, Márián kívül mindig megjelennek a napkeleti bölcsek figurái, az angyalok, a csillag, amely vezette a bölcseket, a bölcsek által adott ajándékok és természetesen a jászol körül lévő állatok is. Érdekesség, hogy a kis Jézus csak akkor kerül be a jászolba, amikor elérkezett karácsony napja és már megszületett.

A betlehem-i jászol felállítása bárhol megtörténhet: templomban, köztéren vagy akár otthon is. Az ehhez szükséges kellékek és a különböző anyagokból készült figurák könnyen beszerezhetők a klasszikus boltokból vagy webshopokból. De természetesen a célnak bármilyen figura megfelel, amely az említett személyeket, állatokat, tárgyakat ábrázolja és természetesen otthon is elkészítheted magadnak kartonból, és papírból is.

Az angyalhaj jelképezi a szalmát, amelyen Jézus a jászolban feküdt, de szimbolizálja a titkot, a megfoghatatlan dolgokat is. Isten útjai kifürkészhetetlenek – szokták mondani, ezt pedig az angyalhaj szimbolizálja karácsonykor.

A csillag, a karácsonyfa csúcsdíszé épp úgy ragyog, mint Betlehemben a jászol feletti csillag, ami hírül adta Jézus érkezését, és odavezette a bölcseket.

A gyertya egyszerre szimbolizálja a fényt és Jézus életútját. Ahogyan a gyertya is megsemmisül, ha elvégezte feladatát, Jézusnak is meg kellett halnia ahhoz, hogy megváltsa az embereket bűneik súlyától. Mindemellett a kanóc, a viasz és a láng egyszerre a Szentháromság szimbóluma is.

A gömb forma is gyakran megjelenik a karácsony kapcsán, gondoljunk csak a karácsonyfadíszekre. Törekenységük az élet múlékonyságára figyelmeztet, formájuk pedig a teljességet, a tökéletességet hirdeti. Még a gömbök színe is meghatározó karácsonyi jelkép lehet, hiszen az arany a Nap színe, a férfi princípium, mellette az ezüst Hold, amely a női princípium szimbóluma. A piros a termékenység, a fehér a tisztaság, az ártatlanság, míg a zöld a remény és az élet színe.

A karácsony szimbólumai közül **a dió és az alma jelképezik** a bölcsességet, valamint a jövő nemzedékébe vetett hitet. A dió továbbá a Tudás Fáját, az Életfát testesíti meg, az alma pedig a bűnt: azt az almát, melyet Évának nem lett volna szabad leszakítani a fáról.

Karácsonyi szokások

Betlehemezés

Számos helyen él még a betlehemezés, valamint a karácsonyi kórus szokása. Ilyenkor a családok házról-házra járnak a szomszédságot, és mindenkinek egy-egy előadással kedveskednek: eljátsszák a karácsony történetét, vagy éppen szebbnél-szebb karácsonyi dalokat énekelnek. Az egyházi kórusok ezzel karitatív munkát is végeznek, a magukkal vitt adománygyűjtő ládába adakozhat előadásukért az, aki szeretne, a befolyt összeget pedig a következő egyházi évben jótékony célokra, vagy a közösség templomának javítására fordítják.

Ajándékozás

A karácsonyi ajándékok bontogatása kétségtől a legizgalmasabb esemény mind a gyerekeknek, mind a felnőtteknek. De hogy miért kerülnek ezen a napon ajándékok a fa alá, hogyan alakult ki az ajándékozás szokása, már kevesen tudják. Ahogy az egész karácsonyi ünnepkörnek, az ajándékozásnak is az ókorig visszanyúló eredete van. A karácsonyi ajándékok előzménye a római kori újévi ünnep volt, amikor az emberek a szerencsés évkezdést érdekében süteményt, szerencsehozó gallyakat és később pénz ajándékot adtak egymásnak.

Manapság ajándék is bármi lehet, amelyről úgy gondoljuk, hogy akinek szánjuk, kedvét leli benne.

Karácsonyfaállítás

A karácsonyfa állítás hagyománya a világ minden keresztény családjában szokás, csupán az a különbség, hogy fenyő, műfenyő vagy az alternatívája lesz állítva, illetve, hogy mikor állítják és díszítik fel.

Hajdani népszokások szilveszterkor

A szilveszter Szent Szilveszter pápa ünnepe; ő a IV. században élt, az ünnep róla kapta a nevét, ugyanis az év utolsó napján hunyt el.

A szilveszteri mulatozás, féktelen evés-ivás a római korban tartott szaturnáliákra vezethető vissza. A gondtalan fogyasztás aztán lassan az egész világon elterjedt szilveszteri hagyománnyá vált. A római korban a rabszolgák és uraik is egy asztalhoz ültek ilyenkor, s szó sem eshetett politikáról az asztalnál. A honfoglaló magyarok tavasszal vagy ősszel ünnepelték az újévet, s ennek az ünnepnek a jelentősége számukra sokkal inkább az évszakváltás volt. Hiszen a nomád népeknél ekkor hajtották a legelőre ki- illetve a legelőről be az állatokat. Ezek az ünnepek a pásztor-ünnepek formájában máig fennmaradtak. Sokára europaizálódott ez a nap, mozgó ünnep volt még sokáig; volt, amikor vízkereszt környékén tartották. Később, a XVI. századig karácsonykor ünnepelték az újévet, amíg **1691-ben XII. Ince pápa ki nem hirdette, hogy az újév január 1-jén kezdődik.**

Az ünnephez számtalan népi jóslat, időjárési megfigyelés, állattartási szokások, tilalmak kapcsolódnak. Protestáns vidékeken sokszor óévtemetést is rendeztek. Szokás volt még vidéken a nyájfordítás is, amely azt jelentette, hogy a juhokat, állatokat felkeltették, hogy forduljanak a másik oldalukra. Ha ez sikerült, akkor úgy tartották, hogy termékenyek lesznek a következő évben. Erdélyi hagyomány volt az óév kiharangozása és az újév énekléssel való köszöntése. Régen az év utolsó napjának álmaiból jósoltak az újévre vonatkozólag, ezért nem ártott a mulatozás mellett az alvásra is hagyni időt.

Újévkor

Régen falun a gyerekek és felnőttek is járták a házakat és mindenhol köszöntőket mondtak újévkor. A hagyomány szerint minden ember hitt a kimondott szó erejében, ezért ilyenkor olyan köszöntőket mondtak, amelyek csupa jókívánságok voltak az újévre. Még ma is élő hagyomány, hogy az újév első napjának cselekedetei ismétlődnek aztán később az egész évben. Sok helyen ma is kényesen ügyelnek arra, hogy csak olyasmit végezzenek újévkor, amit egész évben is végezni kívánnak. Általánosan ismert és elfogadott hiedelem, hogy újév napján tilos kivinni a szemetet, mert kivisszük vele a szerencsét is a házból. Asszonyoknak ilyenkor tilos volt a munka, s az állatokat sem dolgoztatták újévkor. Ismert népi szokás volt a fokhagyma kalendárium. Minden hónap egy fokhagyma volt, amelyre só-t tettek. Ha a fokhagyma reggelre átnedvesedett, akkor arra a hónapra sok csapadékot vártak. Az újévi első látogató is fontos volt; ha férfi volt a vendég, szerencsét hozott, ha nő, az szerencsétlenséget. Legalábbis a babona így tartja. A friss vízben való mosdásnak is nagy jelentősége volt. Egészséget hozott a

mosakodás, és szerencsét is. Aki reggel elsőként húzott vizet a kútból, az úgy mondták, hogy elvitte az aranyvizet, azaz egész évben az ő oldalán fog állni a szerencse.

Ünneplés ma

Szilveszter estéjén az emberek búcsút vesznek az óévtől, annak minden bűjával, bánatával együtt. Új reményekkel, tervekkel vág bele mindenki az újévbe. Éppen ennek köszönhető, hogy hangoskodással, kiabálással, hangos pirotechnikai eszközökkel, tűzijátékkal szokás ezt a búcsúzást megtenni. A minél nagyobb hangzavar hivatott ugyanis a rosszat, a bánatot, azaz az óévet teljesen hátrahagyni, elfelejteni, s utat nyitni a szebb, boldogabb újévnek. Régen ősünk az ártó szellemeket is ezzel akarták távol tartani a háztól. A szilveszteri bulizás célja az is, hogy jókedvvel, boldogsággal lépjen át mindenki az újévbe.

A fogadkozás eredete

A fogadkozás is arra vezethető vissza, hogy mindenki új lappal lépjen az újévbe, s minden hibáját hátrahagyja. Ilyenkor szabadon le lehet tenni a terheket, s nyíltan megfogadható, hogy mi az, amit a következő évben jobban kell csinálni, ami az óévben nem működött jól.

Étkezés az Újév napján

Még ma is ismert és betartott szabály, hogy újév napján tilos baromfit enni, mert az elkaparja a szerencsét. Viszont malacot enni kifejezetten ajánlatos, mert az a házhoz túrja a szerencsét. A lencsét, babot is azért esszük még ma is ezen a napon, mert a gazdagságot jelképezik és hozzák a házhoz. Egyes vidékeken rétest is sütnék, amit olyan hosszúra nyújtanak, amilyen hosszú életet szeretnének.

Édesanyám Vas megyéből származott, 1912-ben született. A János napi és szilveszteri ünneplést, a regősök házról házra járását, a regős énekeket sokszor elénekelte nekünk, a dallamuk még most is a fülemben cseng. Lám, 2 emberöltő csupán, mégis szinte csillagászati távolságba kerültek az akkor természetes, sok örömet okozó szokások, énekek.

Elgondolkodom, mi marad meg vajon a mai szokásainkból? Vannak-e ilyenek egyáltalán? Lesz-e belőlük hagyomány? (Szerk.)

Virradjon Rád szép nap,
köszöntsön Rád jó év,
kedves hajlékodbba költözzön a jólét.
A lelkedbe boldogság, a szívedbe béke,
ezt kívánom Nektek erre az Új évre. (SMS 2023)

Szabó Attila: Karácsony este

A mindenség egy halvány csillaga várja,
hogyan észrevegyék a dermedt föld felett.
A szobában díszektől csillog a fenyő ága,
jégvirágok nyíltak az ablakon éjszakára,
a sötétben gyertya lángja remeg.
Csend száll a szívembe, nyugalom: szeretni tanulok – másokat.
Angyalok járnak kint a havon, egy álomnak magamat átadom, miért oly ritka e pillanat?
Az ember az embernek ellensége.
S egy évben egyszer mégis átsuhan rajta,
talán valami égből leküldött varázslatra,
hogyan szeretni kell, mert szeretet nélkül elhal az ember.
Régóta tudjuk. De mi nem engedi: énünk önző, tüskés karmai.
Hidegen nyílnak a késeink sebeket ejteni,
nem érezzük, ami nem nekünk fáj.
De egyetlen napon az évben, amikor karácsonyi éneket hallani, mindenki tudja, mi a nagy titok, s az idegen, a barát tekintetünkben mire vár.
Az ember átka a földön nem a tudás, a nyers erő, az indulat, hanem hogy szégyell szeretni, zavartan bámul, ha jól lehet tenni, elhátrál, ha adni kell, s nem kapni csak.

Sok a szó, sok a tett...
de miért nincs több – szeretet?
Miért épp ez a legkevesebb?
Karácsonykor született hajdan valaki.
Isteni ember, vagy emberi isten: nem fontos kérdezni.
A szenvedésnek – megváltást,
a fájdalomnak – enyhítést,
a rettegésnek – biztatást,
a terheknek – könnyítést: ennyi volt az üzenet.
Túlvilági szózat az ólban lakóknak?
Mikor ébredünk rá,
hogyan a létben csak egyetlen rés vezet felfelé:
ha jók nem csak magunkkal vagyunk.
Örök talányok, mi!
Az állatból az emberen át megint az állathoz vezet hát utunk?
Mert oda fog, – hiába halmozunk oly mohón eszméket, tárgyakat, vagyont,
mindenben a felszínt, a külsőséget
ha közben bennünk üresen kong a lélek,
s átlépünk az utca kövén fekvő kolduson.
Karácsonykor mégis megremeg az emberben valami.
Felnyílnak maguktól énünk elrozsdált kapui.
Egymásban lessük, a szemekben keressük az igazi ajándékot.
Mi is kicsit megszületünk, gyermekszív dobog most bennünk, s egyszer, majd, talán, az év minden napján – karácsony lesz közöttünk

Kedves Olvasó!

Bevallom Neked, azt fontolgattuk, hogy ezzel a decemberi Méregtelenítővel elbúcsúzzunk Tőled. 21 évfolyam nem kevés, amióta hónapról hónapra találkozunk. Az utóbbi időben már sokszor vagyunk nagyon fáradtak.

1 hétig éltem a boldog tudatban, hogy ezt a terhet leteszem, mennyivel könnyebb lesz az életem. S akkor jöttek a novemberi szám olvasása után a visszajelzések. Nem mondom, hogy sokaktól – mert Te is tudod, hogy Te még soha nem írtál választ, Te meg tudod, hogy jól nevelten megköszönöd, de talán el sem olvasod, Te pedig igyekszel beleolvasni, s aztán vagy elmented valamikorra, vagy kitörölöd.

De végül vagytok Ti, akik most is megírtátok, milyen öröm volt olvasni ezt és ezt az írást, mennyire tetszettek a versek és milyen jó, hogy az októberi számot nem értél rá akkor elolvasni, és most dőzsölsz, mert kettőt élvezhetsz egyszerre. Hát Ti vagytok, akiknek a folytatást köszönhetjük.

Ekkor csodálkozva tudatosítottam: vannak, akik számára öröm és kellemes izgalom elolvasni az újabb havi Méregtelenítő újságot, mint ahogy nekem hetente megnézni az Agape c. műsort. Ha így van, akkor tovább kell írni, amíg csak erőnk és ötleteink vannak!

KÖSZÖNÖM Nektek, akik ezeket a mondatokat leírtátok! Köszönöm, hogy újra lendületet adtatok a folytatáshoz.

Fekete István: Jó ember

Vannak kíváncsi olvasók, akik megnézik a könyv vagy elbeszélés végét, hogy jól végződik-e. Ezeket az érzékeny lelkeket akarom jó előre megnyugtatni, hogy ez az írás jól végződik, és elárulom egyúttal, hogy a címben jegyzett „jó ember” – én vagyok.

Elég későn jutottam hozzá, mert eddig mindenféle más címeket viseltem, amelyekről szerénységből csak keveset írok. Valamikor például jó atyám, ha megérkezett valahonnét, azt kérdezte:

- Itthon van ez a lóköttő?

Egyik drága, öreg tanárom pedig valamely helytelen cselekedetem után azt mondta:

- István, „címeres akasztófavirág” voltál, és az is maradsz!

Ebben a megállapításban csak a címeradományozásnak örültem, mert addig nem volt címerem, s ezt nagyon nélkülöztem.

Ezek a régi címek is tetszettek nekem, de nem annyira, mint ez az új, amelyet ismeretlen atyától kaptam, aki kerítésünk mellett ment a kisfiával, és az ablakomra mutatott:

- Látod, kisfiam, itt jó ember lakik.

Olyan meggyőződéssel mondta, hogy elhittem, s azóta érzem is, hogy jó ember vagyok.

Nem csodálkoznék, ha ezen őszinte vallomás után több olvasó is szeretne jó ember lenni, azért önzetlenül elárulom, hogy mi kell a jóemberséghez.

A jóemberséghez fészekodúk kellenek, madáretetők az ablakba, napraforgómag (tökmag is jó), faggyú vagy szalonna (nem sózott), és mindezek megszerzésére bátorság és akarat. Az utóbbiak fontosak.

Az ismeretlen jó atya (ebben az írásban mindenki jó) azért mutatott az ablakomra, mert etetőimre úgy szállodtak a cinkék, rigók, csuszkák (népszerű nyelven: kurtakalapácsok), mint kaptárba a méhek, s az éjszaka elvesztett kalóriájukat akarták sürgősen pótolni.

Erre nagy szükség is volt: a hőmérő huszonkét fok hideget mutatott.

Nem akarom elhallgatni azt sem, hogy jó embernek lenni – bár felemelő érzés – nem mindig könnyű. Nemcsak bátorság kell hozzá, hanem alázatosság is. Egyik barátom – akitől a napraforgómagot szoktam kunyerálni – például azt mondta, hogy nem csodálkoznék, ha legközelebbi látogatásakor napraforgós pozsonyi kiflivel kínálnánk meg... Szóval, meggyanúsított, hogy nem a madarak eszik az olajos magvakat, hanem a kedves családom és a vendégeim.

A sértést alázatosan lenyeltem, és nyugodtan hivatkoztam madaraim nagy számára, mert körülbelül száz ilyen kis kosztosom van, de inkább több.

De még a nagymérvű napraforgómag-fogyasztás mellett is vannak zökkenők. Egy fagyhullám például úgy felemeli a fogyasztást és tollas kis barátaim számát, hogy egy szép este váratlanul elfogy az ennivaló. Reggel már nem tudok etetni, és ez baj, mert az a kis test könnyen kihűl, s a biztos élelem elmaradása könnyen pusztulást okozhat.

Most jön a bátorság, mert – amint már említettem – erre is szükség lehet.

A jóember-jelölt fireg-forog az ágyában, aztán zajtalanul felkel, és kionson a kamrába, melyet a magyarok spájznak neveznek. Kionson, és fogát veri össze, mert a kamrában hidegebb van, mint kint, és ő nem kelthet gyanút komolyabb öltözködéssel.

A kamra polcán egy tálban kockára vágott nyers szalonna van előkészítve másnapi olvasztásra. A kockákból hősünk tíz-tizenöt darabkát papírra kotor, és a tál készletét megfelelően rendezi, hogy a hiány fel ne tűnjék... Aztán akkorát tüsszent, hogy a befőttek hólyagpapírja majdnem beszakad.

De reggel aztán van is öröm az etetőkön! Olyan dobolás, kopácsolás kezdődik, hogy alig tudom megírni jóemberségem egyszerű történetét. Nem baj! A kis kék-sárga kabátkák alatt telik a begy, nő a meleg, virul az élet, és nekem is részem van a kiáltásban, amikor a kis cinkék azt kiáltják:

- Pipitér! Pipitér! – üdvözölve azt a kis virágot, amelynek tudományosan százszorszép a neve, de a cinkék ezt még nem tudják.

Ők a régi nevén üdvözlik a kis virágban a tavaszt.

Ez az idő azonban még messze van. Most még dideregnek éji szállásaikon: faodvakban, padlászugokban és minden elképzelhető helyen hatan, nyolcan is összebújva, hogy a húsfokos hidegben el ne reppenjen az élet melege.

Igen, minden elképzelhető helyen, ahova nehezebben oszon be a dermedés és valami kóborló görény. Megtörtént, hogy a teraszon a kitömött tűzok farka alatt helyezkedtek el, megfelelő fészket csinálva a pompás madár tollai között. (A tűzokban rejlő molytenyészetet azonban nem bántották.)

Csodálatos trófeám ezáltal kissé eltorzult, vadászbarátaim azonban még így is megcsodálták a hajdan tizenhét kilós madarat, és a másik falon elhelyezett zord vadmacska kandúrt, amely szintén évről évre kopottabb lett.

Egyszer azt is megtudtam, miért. Tavasz volt akkor, csendesen üldögéltem a teraszon, és gyönyörködtem két kis cinegében, akik izgatottan tanácskoztak egy darabig, s mintha a kis cinkeasszony azt mondta volna a férjnek:

- Eredj csak nyugodtan, ez nem bánt, ez jó ember...

- Szabad? – cippantott a férj, és felrepülve a gyilkos szemű kandúrra, pamacsokban tépte ki szőrét, és vitte – fészeknek.

Kicsit elszomorodtam, de nevettem is:

- A legszebb két trófeámat teszik tönkre... – és áldozatosan, de emelt fővel hagytam sorsára a két gyönyörű vadászszákmányt, amelyeket – egy jó ember nem hazudik – nem én lőttem.

Lakóelődöm hagyta itt nekem s a molynak...

Egyszóval, nehéz, de felemelő érzés jó embernek lenni, ámbár bőséges jutalom van a virágzó fákban, a környékbeli bőséges gyümölcstermésben, a kiröppenő fiókákban, a dalban, főleg pedig hogy útmutatást adhattam eme cím eléréséhez embertársaimnak.

Berényi Mihály: Szép vers az emberről

„Írj szép verset az emberről!” – kért a feleségem délben.

Nem találok rá szavakat! Kisded szalmán hideg télben...

„Szavakat nem találsz? Furcsa. Keresgéljél áprilisig!”

Akkor sem fog sikerülni. Nagypénteken megfeszítik.

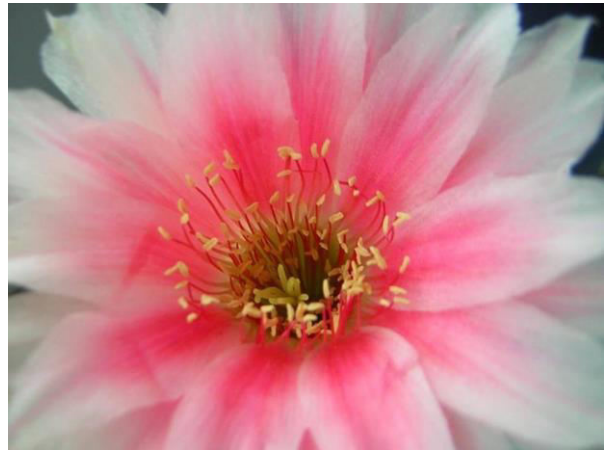
„Szép vers az emberről... de kár! Nem írod meg, drágám, te sem.”

Válasszunk mást, könnyebb témát! Arról boldogan, kedvesem!

Álmodj magadnak szép napot,
Ha már a nyár úgy itt hagyott.
Álmodj magadnak színeket,
Ha benned minden szürke lett.

Álmodj nyíló virágokat,
Andalító illatokat,
S mire elér újra a tél,
Mesédben minden dalra kél!

(William Shakespeare)

Várnai Zseni: Virágos ág...

Virágos ág az asszony élete
tavasszal könnyű szirmokkal tele,
s mikor lehullnak róla díszei
virág helyett gyümölcse terheli.

Termése érik, pirul, gömbölyül,
pillék és méhek zsongják őt körül
szellő ringatja, eső öntözi
s a nap tűzén csillognak könnyei.

Ha jön az ősz, gyümölcsét megszedik,
csupasz testét vad esők verdesik
reszket, amikor tépázza a szél
de nedvei forrók, akár a vér.

S mikor csillogó fátylat sző a hó
s belengi őt e puha takaró

már újra szép, és arról álmodik
hogy tavaszra tündérré változik.

S az lesz belőle, tündér csakugyan
ezernyi szép, fészlő virága van
őbennük éli újra tavaszát
s nyáron a nap deleje hatja át.

Így ringatja a változó idő,
a mag, ha pattan, az is újra ő.
kikél a földből, húzza őt a fény
újjászüli az örök televény.

S ha teste, már csak tűzre lenne jó,
olyan öreg, száraz és korhadó...
ifjú fákban tovább él lényege...
gyümölcsös ág az asszony élete...

Babits Mihály: Szőlőhegy télen

Az egész szőlőhegyet látni most,
a hegy husát most látni meztelen,
mint ájult hölgy, mutatja fesztelen
telt formáját, a gömbölyűt, csinost.

A barna föld emlőjét látni most,
emlőt száradva, dombot nesztelen,

hol az áttetsző gyöngygerezd terem,
melyből szűrik a mézizű pirost.
Karók serege bús-meredten áll,
arannyal árnyal a ferde sugár,
a pusztá hanton egy lélek se jár.

December, január és február -

mikor jön már a tavasz és a nyár?

a fosztott tőke álmodozva vár.

Bennünk a Lélek imádkozik

Ahogy az imádságom
egyre elmélyültebb és bensőbb lett,
úgy lett egyre kevesebb és
kevesebb a mondanivalóm.
Végül egészen csendes lettem.

És ami még nagyobb ellentéte
a beszédnek,
hallóvá váltam.
Először úgy véltem,
az imádság beszéd.

De megtanultam,
hogy az imádság nem pusztán
annyi,

mint a beszéd elhagyása,
hanem figyelmes hallgatás.
Így van ez:

Az imádság nem azt jelenti,
hogy az ember
a saját beszédét hallja;

az imádság annyi,
mint elcsendesedni, hallgatni
és várakozni,
míg csak az imádkozó
már Istent hallja.

(Sören Kierkegaard)

A legcsodálatosabb karácsonyi ajándék

Az egyik legkedveltebb karácsonyi emlékem ahhoz a karácsonyhoz kötődik, amikor az ajándékom csomagolópapír nélkül érkezett.

Anyám 1948. november 22-én megszülte kisöcsémet, Richárdot. Amikor hazahozta a kórházból, az ölembe fektette és így szólt:

- Megígértem neked, hogy kapsz egy babát; tessék, itt van.

Micsoda megtiszteltetés, mindössze egy hónappal azelőtt lettem négy éves, és egyik barátnőm sem mondhatta el magáról, hogy saját kisbabája van. Anyám nyilván nem pontosan arra gondolt, amire én, vagyis hogy a baba csakis hozzám tartozik, de nekem nagy szeretet öntötte el szívemet, ahogy a kis vörös teremtmény a karomban fészkelődött.

Attól a naptól kezdve órákat töltöttem a kiságya mellett, ráncos arcocskáját tanulmányoztam. Csodálattal álmélkodtam élő játékbabámon, még éjjel is róla álmodtam. Ő meg gagyogott nekem, és minden mozdulatával, arckifejezésével megörvendeztetett. Este nehezen aludtam el, mert alig vártam a reggelt, mikor megint közel ülhettem az én saját babámhoz. Felemelni nem tudtam, de anyám engedte, hogy segítsek a pelenkázásban.

Richard mindössze néhány hetes lehetett, amikor megfázott. Megrémisztett gyenge lélegzetvétele, állandóan folyó orrocskájának látványa. Sokkal többet aludt, én meg aggódva ültem a közelében, várva, mikor ébred végre fel. Egyik reggel csak a hideg, üres bölcsőt találtam. Sikítva rohantam a szobába, hatéves nővéremnek kiabálva, hogy valaki ellopta a kisbabámat. Nővérem elmagyarázta, míg karjában ringatott, hogy Richit a kórházba vitték, hogy ott meggyógyuljon, de majd nemsokára hazajön. Attól kezdve 12 éves nővérem

készítette az ételeket, mialatt Anya és Apa végeleáthatatlan órákat töltöttek a kórházban, éberem őrködve a tüdőgyulladásos csecsemő felett. A beszélgetésekből halkan suttogott szavakat hallottam ki: mint pl. „reménytelen”, meg „haldoklik”, és „annyira fiatal”.

Egyik decemberi napon apám összehívott bennünket, két nővéremet, a bátyámat és engem a nappaliban. – Össze kell húznunk a nadrágszíjat! – mondta. A kis ruháim selyemöveire gondoltam, és nem értettem, miért kellene őket szorosabbra varrni. Hallgattam, és próbáltam megérteni. Ahogy apám beszélt, szemei könnyel teltek meg, ez nagyon megrémisztett, mert azelőtt soha nem láttam sírni. – Ne várjatok semmiféle ajándékot az idén. Ha kisöcsétek túléli, az lesz a karácsonyi ajándék – folytatta Apa.

Nem bírtam felfogni, mit is akart Apa mondani, de szörnyen hiányzott a kisbabám. A közelgő ünnepek gondolata azonban kissé felvidített. De hát mi köze van kisöcsém betegségének a karácsonyhoz?

A Jézuska mindig megtölti a kirakott zokninkat almával, dióval, narancssal. Ezen semmi nem változtathat! Richard kórházi tartózkodása azonban mégis sok mindent megváltoztatott. Apa nem vett karácsonyfát, Anya nem varrt és nem is horgolt ajándékokat. Minden este egyszerű vacsorát kaptunk, nem olyanokat, amiket Anya szokott főzni. Vacsora közben néha lehetett kuncogni, de nyoma sem volt annak a megszokott, felhőtlen nevetésnek, amit a család együttléte alatt megszoktunk. Mióta öcsénk kórházban volt, mi gyerekek általában csendben és tanácstalanul bámultunk egymásra a konyhaasztal körül, míg általában hideg vacsoránkat fogyasztottuk.

Ahogy teltek a napok, egyre félősebben érdeklődtem kisbabám felől. Senki nem ejtette ki a nevét többé. Apám és Anyám még karácsonyeste is a kórházban ültek, és tízéves bátyám felügyelt, míg testvéreim zoknijainkat kiaggatták – beleértve egy kicsi zoknit is. Gyermekkoromban volt ilyen Richinek is – mindegyikre egy-egy nevet írva. Habár nem volt sem fa, sem ajándék, tudtam, a Jézuskának gondja lesz rá, hogy megtöltse zokninkat.

Karácsony reggelén megcsörrent a telefon, mire Apa kiugrott az ágyból, hogy felvegye. Apám mindig kiabált a telefonba, mintha biztosítani akarná, hogy a hang megtegye a hatalmas távolságot, és eljusson a telefonvonal másik végére. A szobámból hallottam, amint azt mondja:

- Tessék? Jobban van? Haza hozhatjuk? – letette a kagylót, és felkiabált az emeletre: - A kórházból azt üzenték, haza hozhatjuk Richardot!!!

- Hála Istennek! - sírta el magát anyám.

Az emeleti ablakból figyeltem, ahogy szüleim a kocsihoz rohannak; még soha nem láttam őket olyan boldognak azelőtt. Én is úsztam a boldogságban. Milyen csodás nap! A kisbabám nemsokára hazajön, odalenn pedig már biztos ott vannak az ajándékok! Lesurrantam, és bementem a nappaliba. A zoknik pontosan úgy lógtak ott, olyan élettelenül, ahogy hagytuk őket. Mögöttem lépteiket hallottam. Megfordultam, bátyámat láttam, aki még pizsamában volt. Megragadtam flanell pizsamája ujját:

- Nincs benne semmi! – zokogtam.

Megölelt, és a vállam fölött a kandalló párkányára nézett.

- Közelebbről is megnézted? –

Közöltem, hogy semmi szükség rá, mert onnan is jól látom, ahol állok.

- Nos, nézzük csak! – odasétált a kandallóhoz, ahol egy papír hevert, és elolvasta az üzenetet. Szipogva kérdeztem:

- Mi van rajta?

Eolvasta magában, majd bólogatott. Kíváncsian közelebb húzódtam. Ujjával betűzni kezdte az írást, mely nagyon hasonlított az ő saját írására.

- Ez mindent megmagyaráz – fogott hozzá.

- Mi? – sürgettem könnyezve. Ő megköszörülte a torkát:

- Ez áll itt: „**Ezek a zoknik, bár üresnek tűnnek, valójában szeretettel vannak tele**”.

„Mert csoda mindig van. Csak nem mindig vesszük észre, nem mindig fogadjuk be. Nem véletlen, hogy Jézus sem tett mindig csodát, és ha tett is, sokan akkor sem látták – még ha nyitva is volt a szemük. Hidd el, csoda akkor is van, ha nem érzed, nem látod.

A csoda az, hogy Isten velünk van. Látjuk, vagy nem, halljuk, vagy nem, érezzük, vagy nem, hisszük, vagy nem – velünk van. Ez a csoda. Karácsony csodája.”

Gál Magdolna: Vasárnapi zsoltár Krisztus Királykor

Akármerre járok-kelek, velem van az Úr,
velem van az Úr!

Játszi könnyű szellőcskéje a hajamba túr,
játszi könnyű szellőcskéje a hajamba túr!
Éjjel nappal Veled vagyok, mégis hiányzol,
éjjel – nappal Veled vagyok, mégis hiányzol!

Akár élek, akár halok, ne hagyj soha el,
akár élek, akár halok, ne hagyj soha el!
Egyirányú utcán járok, kísérv mindig FEL,
egyirányú utcán járok, és TE vagy a FEL!
Fénylő Arcod bámulhatom, pedig csak lámpafény,
Fénylő Arcod szemlélhetem, pedig csak lámpafény!

Mindeneknek teremője, Te vagy a Király,
mindeneknek Teremtője, Te vagy a király!
Én szívemnek szép szerelme, mindig velem járj!
Én szívemnek hű szerelme, mindig velem járj!
És hiányzol, mint innen a sor! és majd meghalok,

és akkor már sose lóghatsz meg! – Ez csak egy idétlen megjegyzés...
és csakazértse fejezem be!

John Shea: Sharon karácsonyi imája

Ötesztendő volt,
szilárdan hitte
és lassú ünnepélyességgel
szavalta a történeteket,
biztos lévén afelől,
hogy minden szó
kinyilatkoztatás.

Azt mondta:

olyan szegények voltak,
hogy csak mogyoróvajás-lekváros szendvicset ettek
és hosszú utat tettek meg otthonról
anélkül, hogy eltévedtek volna.

Az asszony számárháton ült,
A férfi gyalogolt, a baba pedig
az asszonyban volt.

Istállóban kellett megszállniuk
egy ökör és egy szamár társaságában.
De rájuk talált a Három Gazdag Ember,
mert egy csillag megvilágította a tetőt.
Pásztorok érkeztek és simogatni lehetett
a juhokat, de etetni nem.

Azután megszületett a csecsemő..
És tudjátok, ki volt Ő?

A kislány szeme akkorára
kerekedett, mint egy ezüstpénz

A csecsemő Isten volt!

És felugrott a levegőbe,
megpördült, rávetődött a kanapéra
s fejét a párna alá temette

ez volt az egyetlen helyes válasz
A Megtestesülés Örömhírére.

/Ronald Rolheiser: Üdvözült vágy c. könyvéből/

Nagy Gáspár: Hótalán a hegyek inge

Ez a tél még megváltatlan,
nincs rá mentség: fehér paplan,
se hó, se hold nem világol –
amíg fölragyog a jászol

hordjuk szívünk szakadatlan,
kormos arcot száz darabban,
nincs ajándék, semmi tömjén –
rí Boldizsár, Menyhért meg én.

Az indul el akaratlan
kinek angyala jelen van,
hótalán a hegyek inge –
el kell érünk Betlehembe!

Moretti Gemma: Őrizlek

Így nem őrizte kincseit a gazdag,
nyár illatát búsongó, szőke kazlak,
nap színeit üvegbe zárt gyümölcs,
sok tudományát vén zsugori bölcs –
mint téged rejtelek, őrizlek én,
mindent, mi tiéd volt és most enyém:
papírlapot, melyen kezéd nyoma,
pillantásod, mely rólam szállt tova,
egy mondatot amely tetszett neked,
dallamocskát, mit dúdoltam veled,
egy virágot, melyhez hozzáért arcod,
mozdulatod, ahogy fejed lehajtod,
s még mennyi mindent. Oly szegény a szó
mondani, írni, mily boldogító,
hogy kincsem van, és ez a kincs te vagy,
hogy áradó örömöm titka vagy,
s mert bennem élsz, minden baj elkerül.
És gazdag vagyok, mérhetetlenül.

Beney Zsuzsa: Hogyan vártalak?

Azt kérdezed tőlem,
hogyan vártalak?

Mint az éjszakára
fölvirrad a nap,
mint a délutánra
jő az alkonyat,
mint ha szellő jelzi
a fürgeteget –
ezer pici jelből
tudtam jöttödet.

Mint tavaszi reggel
a nap sugarát,
fagyos téli este
jégcsap csillagát,
mint az alma ízét,
tejet, kenyeret –
pedig nem is láttalak még,
úgy ismertelek.

Mint a fény az árnyat,
záport a virág,
mint patak a medrét,
madarat az ág,
mint sóhajos nyári éjjel
a fák az eget –
mindenkinél jobban téged,
így szerettelek.

Hallottam, ahogy anyám sőt kért a szomszédoktól.

De volt só itthon. nem értettem, miért kért? Azt válaszolta:

- Mert a szomszédainknak nincs sok pénzük, és gyakran kérnek tőlünk valamit. Időnként én is kérek valami apróságot, hogy azt érezzék, nekünk is szükségünk van rájuk. Így jobban fogják érezni magukat, és könnyebb lesz nekik, ha kérnek tőlünk mindent, amire szükségük van.

Ezt tanultam édesanyámtól: empátiát, együttérzést, segítőkészséget...

Váci Mihály: Tiszta és jó

Csak megmutatták és most jobban fáj, hogy
egy pillanatra láttam a világot,
csak annyira, hogy pontosan lemérjem,
– mi az, amit nehéz lesz már elérnem:

mindent, miről a kitárt messze hírt ad,
barátokat, kik asztalukhoz hívtak,
s közös beszédünk egy dologról áradt:
a bort dicsértük és az éjszakákat,
zenét imádtunk lámpák fénykörében,
lelket a más nyelven írt költeményben,
a szót ízleltük, – ki-ki a magáét,
dúdolva csak, kavargattuk a kávé,
néztük – a cigaretta hogy virágzik,
és morzsolgattuk a csend bóbítáit.
Beszéltünk, hogyha tudtunk, és ha nem, hát
bolyongva, szótlán is értettük egymást.
A boltívek alatt, a századok hajói
mélyén be jó volt egymásba karolni.
Ó, ezeken a néma, hosszú, csendes
perceken hányan nőttek a szívemhez!
Bocsássatok meg – de túl a határon
mennyi megértő, szerető barátom
került, s habár csak csúfoltam a nyelvet,
milyen hamar megéreztek a lelket!
A lobogás a fontos ott, a láz szép
áramai, a szemben égő szándék,
a sugárzó öröm, mely leplezetlen
kérezkedik szívükhöz a szemedben:
az idegen szomja, a hívó vágy, hogy
mindenki külön öleljen magához!

És érezzék egy kézfogásról rólad,
hogy jót akarsz, és te is tiszta, jó vagy;
s egy tekintetük elhitesse véled:
– szép dologért élsz – és érdemes élned

V I C C O L D A L

Egyszer, ragasztókat teszteltük, és a tesztelés a bolondozásba torkollott. Az autóm tetejére ragasztottam álló helyzetben egy teli kólásüveget. Egész nap úgy furikáztam. Egész nap mindenki figyelmeztetett, hogy az autóm tetején van egy kólásüveg. Volt, aki 120-as tempó közben utolért, és ő is figyelmeztetett. Senki nem gondolt bele, hogy már rég le kellett volna esnie. Az előttem levő buszon kacagva mutogatták az utasok a kólásüveget. Nekik bizonyára „leesett”. Egy biztos, én is, és nagyon sok ismeretlen ember jól mulatott. Mert a jókedv ragadós, ugyanúgy, mint a jó ragasztó.

A házaspár jelmezbálba készülődik, de a feleségnek megfájdul a feje. Az asszony lefekszik, a férje pedig elindul egyedül a buliba. Egy óra múlva a nő felébred, a fejfájásnak híre-hamva sincsen. Gondolja, a férje után megy és megnézi, mit csinál nélküle. A buliban aztán látja, hogy a férj csinosabbnál csinosabb nővel táncol, néha egy puszi is elcsattan, szóval, jól érzi magát. A feleség kitalálja, hogy próbára teszi a férjét. Mivel a férfi nem számít rá, hogy ő is itt van, a jelmezét sem ismeri fel, így hát odamegy hozzá, táncolni kezd vele. A férfi érezhetően izgalomba jön, bizony, igencsak megfélemedezik magáról. Asszonya így inkognitóban belemegy a játékba. Ezután a feleség hazamegy, visszafekszik az ágyába és várja a férjét. A férfi hazaér, a felesége egyből nekiesik: - Na, milyen volt a buli?
- Á, ne is kérdezd ! Egyedül nem sok értelme volt elmennem. Ezért aztán a haverokkal félrevonultunk és kártyáztunk egész éjszaka. De biztos jó buli volt, mert az a fickó, akinek kölcsönadtam a jelmezem, nagyon jókedvűnek látszott.

Egyik este bementem egy bárba. Üldögélek a pult mellett, mikor látom, hogy mellettem egy kicsi kínai fickó ül és kortyolgat. Kérdem tőle:
— Figyelj csak, értesz valamilyen küzdősporthoz, mint például karate, jiu-jitsu vagy kung fu?
A kínai meglepődve válaszol:
— Mi a fenének értenék ezekhez? Csak azért, mert kínai vagyok?
— Nem, — feleltem — azért mert az én sörömet iszod.

A zsinagóga pénztárában egy fillér sem maradt, amivel segíthették volna a rászorultakat. A perselybe már jó ideje senki sem tett pénzt. Ekkor a rabbi a zsinagóga ajtajára kivetített egy öles betűkkel írt hirdetményt:
„Egy nős férfi a gyülekezetünkben intim kapcsolatot tart egy hajadonnal. Ha holnap reggelig nem talállok a perselyben egy 100 \$-os bankjegyet, kénytelen leszek felfedni a nevét a gyülekezet előtt.”
Másnap reggel a perselyben talált két tucat 100 \$-os bankjegyet és egy 50 dollárosat egy cetlivel: „Adj még egy napot, hogy össze tudjam kaparni a többi.”

Hogy hívják?

- Hogy hívják az olvasó juhászt?
- Nyájas olvasó.!
- Hogy hívják a japán titkárnőt?
- Icuka Decukima.
- Hogy hívják az arab fogorvost?
- Blend Ahmed.
- Hogy hívják az etiópai divatlapot?
- Borda.
- Hogy hívják a félénk tolltartót?
- Attól tartó
- Hogy hívják a kínai taxisofőrt?
- Kup Lung.
- Hogy hívják a cseh adóellenőrt?
- Holacsek.
- Hogy hívják arab kapust?
- Kapd El Hammar.
- Hogy hívják az orosz számítógép-hálózatot?
- Nyet-work.
- Hogy hívják Röntgen úr feleségét?
- Röntgenné Ultra Ibolya.
- Hogy hívják azt a nőt, aki nem vette be a tablettát?
- Anyu!
- Apu, miért van az, hogy nálunk a férfiaknak csak egy feleségük lehet?
- Véd minket a törvény, fiam!

A hét kérése:

A feleségem ellenőrizni akarja a Facebookomat. Ha megkérdez benneteket, akkor a templomból ismerjük egymást!

Kislány az anyjához:

- Anya, mit csinált a gólya, miután engem ide lerakott?
- Három napon át ivott a barátaival, aztán két napon át horkolt!

Hímnemű, vagy nőnemű a számítógép?

Egy vizsgálatban egy nőkből és egy férfiakkból álló csoportnak azt kellett megmondania, hogy milyen nemű a számítógép, és négy érveléssel kellett alátámasztaniuk álláspontjukat.

A női szakértő csoport hímneműnek ítélte a számítógépet a következő alapon:

- 1 - Előbb be kell kapcsolni, hogy aztán odafigyeljen az emberre.
- 2 - Tele van információval, de nincs fantáziája.
- 3 - Arra lenne, hogy segítse az embert, de az idő nagy részében ő maga a "probléma".
- 4 - Mihelyt az embernek van egy, rögtön rájön, hogy ha várt volna még egy kicsit, jóval nagyobb teljesítményű modellt vehetett volna. Tehát, hímnemű!

A férfi szakértők szerint a számítógép nőnemű, mert:

- 1 - Csak a teremtője érti a belső logikáját.
- 2 - Az a nyelv, amelyen egy másik számítógéppel beszél, teljesen érthetetlen.
- 3 - A legkisebb hibát is tárolja a memóriájában, hogy azt a legalkalmatlanabb pillanatban hívja elő.
- 4 - Mihelyt az embernek van egy, rájön, hogy a keresetének felét kiegészítőkre kénytelen költeni. Tehát, nőnemű!

A jó módú gazda, és a szegényember üzletet kötött. A gazda minden héten ad két kiló túrót a szegényembernek, aki pedig viszonzásul két kiló összegyűjtött mézet ad.

Ment az üzlet rendben jó ideig, amíg egyszer csak a gazda arra gondolt, hogy bizony nem minden ember tisztességes, és meg kellene mérni, amit kap. Úgy hogy mikor legközelebb vitte a túrót, és néhány perc múlva megkapta a mézet, azt hazavitte, és a pontos mérlegén megmérte - hát csak másfél kiló volt! Felháborodva ment a szegényemberhez és indulatosan a szemére vetette, hogy becsapta őt.

A szegényember lehajtotta fejét és így szólt:

- Nagyon sajnálom, hogy így történt, de én nagyon szegény vagyok. Egy kétserpenyős mérleget még tudtam szerezni, de súlyokra már nem volt pénzem. Így hát amikor megkaptam tőled a túrót és kivittem a kamrába, rá tettem a mérleg serpenyőjére, és a másik serpenyőbe kimértem az azonos súlyú mézet.